

บทความพิเศษ

ความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการทำงาน*

พรชัย ลิขิตศรัณย์กุล** สมชัย บวรกิตติ***

แพทย์อาชีวเวชศาสตร์ หรือ แพทย์เฉพาะทางในสาขาต่างๆ ซึ่งเป็นผู้ตรวจประเมินเกี่ยวกับสุขภาพของผู้สมัครงานว่าเหมาะสมสำหรับหน้าที่งานหรือไม่ หรือของลูกจ้างที่เจ็บป่วยว่าจะสามารถทำงานต่อไปได้หรือไม่ หรือได้มากน้อยเพียงใด หรือต้องหยุดงานนานแค่ไหน และรายที่เพิ่งหายจากการบาดเจ็บว่าจะกลับไปทำงานเดิมได้หรือไม่ เหล่านี้เป็นตัวอย่างที่แพทย์เข้ามามีบทบาทในการให้คำแนะนำที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการทำงาน

การประเมินความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการทำงาน มีจุดประสงค์หลักเพื่อให้ทราบว่าคุณคนนั้นๆ มีความเหมาะสมที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพปราศจากความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยทั้งต่อตนเอง ต่อผู้ร่วมงานและต่อผู้มารับบริการ

กรณีต่างๆ ที่แพทย์ต้องให้คำแนะนำ ได้แก่

๑. มีโรคประจำตัวหรือสภาพร่างกายที่ทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น มีปัญหาเรื่องกระดูก กล้ามเนื้อและข้อ ทำให้การเคลื่อนไหวจำกัด, โรคผิวหนังที่ทำให้ไม่น่าดูสำหรับผู้มารับบริการประชาสัมพันธ์ หรือห้องอาหาร

๒. มีโรคประจำตัวซึ่งอาจกำเริบจากการปฏิบัติงาน เช่น เป็นโรคหัวใจที่ไม่เหมาะกับการทำงานที่ต้องใช้กำลังกายก่อนข้างหนัก หรือเป็นโรคภูมิแพ้ที่ต้องทำงานสัมผัสสารก่อภูมิแพ้ในที่ทำงาน แม้จะปลอดภัย โรคก็อาจกำเริบได้

๓. มีโรคประจำตัวที่อาจไม่ปลอดภัยหรือเสี่ยงการเกิดอุบัติเหตุในขณะทำงาน เช่น เป็นลมบ่อยแต่ต้องไปทำงานในสถานที่อับอากาศ

๔. มีโรคประจำตัวซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เช่น เป็นโรคเบาหวานที่ต้องฉีดอินซูลิน ซึ่งอาจเกิดอาการหมดสติเนื่องจากภาวะน้ำตาลในเลือดต่ำ จึงไม่เหมาะกับการปฏิบัติงานขับรถทางไกล หรือทำงานหมุนเวียนเป็นกะ (เช้า-บ่าย-ดึก)

๕. มีโรคที่อาจไม่ปลอดภัยต่อผู้รับบริการ เช่น เป็นพาหะนำโรคทางเดินอาหาร แต่ทำงานครัวในร้านอาหาร อาจแพร่เชื้อต่อผู้บริโภคอาหารนั้นได้

๖. อาชีพบางอย่างต้องพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ เช่น นักบิน แพทย์ เจ้าหน้าที่กู้ระเบิด ซึ่งที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะกิจเป็นผู้พิจารณาตัดสินในขั้นตอนสุดท้าย

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ และมาตรา ๑๐๗ ได้กำหนดอำนาจไว้ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน จึงได้ออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบสุขภาพของลูกจ้าง และส่งผลการตรวจแก่พนักงานตรวจแรงงาน เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ และเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๔ กฎกระทรวงนี้ในหมวดที่ ๑ ได้กำหนดการตรวจสอบสุขภาพ และในหมวดที่ ๒ ได้กำหนดการบันทึกผลการแจ้งและการส่งผลการตรวจสอบสุขภาพให้นายจ้างและลูกจ้างเอาไว้ ซึ่งแพทย์อาชีวเวชศาสตร์และแพทย์เฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพของคนงานควรจะได้ศึกษาทำความเข้าใจไว้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติ

ประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางรวบรวมไว้ในหนังสือ “ความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการทำงาน” อาจแบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

* บทความนี้เรียบเรียงสรุปสาระความจากหนังสือ : (๑) ความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการทำงาน (สนธยา พริงลำภู และสมชัย บวรกิตติ, บรรณาธิการ). สำนักพิมพ์กรุงเทพเวชสาร พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๒๔๑ หน้า; และ (๒) คู่มือการออกใบรับรองแพทย์สำหรับผู้ขับขี่ยานยนต์ (สมชัย บวรกิตติ และสนธยา พริงลำภู, บรรณาธิการ). สำนักพิมพ์กรุงเทพเวชสาร พ.ศ. ๒๕๔๘ จำนวน ๗๓ หน้า.

** ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กทม. ๑๐๓๓๐

*** สำนักวิทยาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน กทม. ๑๐๓๐๐

กลุ่มที่ ๑ กล่าวถึงโรคหรือภาวะสุขภาพที่ต้องพิจารณางานที่สมควรอนุญาตให้ทำ ได้แก่

การติดเชื้อหรือเป็นโรคเอชไอวี ในอดีตมีผู้เข้าใจผิดเกี่ยวกับโรคเอชไอวี และมีการตรวจภูมิคุ้มกันเชื้อเอชไอวีกันมากในการตรวจสุขภาพก่อนเข้าทำงาน และสถานประกอบการบางแห่งก็กำหนดเป็นส่วนหนึ่งของการตรวจประจำปี ปัจจุบันมีความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอชไอวีดีขึ้น และมียาที่ใช้บำบัดได้ผลดีกว่าในอดีต ความหวาดกลัวโรคนี้น้อยลง แต่ก็ยังไม่หมดไป เพราะยังไม่สามารถบำบัดโรคให้หายขาดการตรวจว่าติดเชื้อหรือเป็นโรคติดเชื้อเอชไอวีหรือไม่ ก่อนรับเข้าเป็นพนักงานหรือก่อนบรรจุเข้าตำแหน่งงาน และในการตรวจสุขภาพประจำปีนั้น ไม่แนะนำให้ทำ; มีที่กำหนดแนะนำให้ตรวจก็คือการตรวจประเมินหลังการสัมผัสสำหรับกลุ่มแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ประเด็นสำคัญสำหรับประชากรวัยทำงานคือการพิจารณาว่าผู้ที่ติดเชื้อเอชไอวี หรือเป็นโรคระยะกลุ่มอาการภูมิคุ้มกันเสื่อม (เอดส์) จะสามารถทำงานหรือประกอบอาชีพได้หรือไม่ แนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องคือการพิจารณาเลือกคนให้ทำงานเหมาะสมตามความสามารถ โดยพิจารณาว่าเขามีสุขภาพที่จะทำงานนั้นๆ ได้หรือไม่ ไม่ใช่เลือกแบบกีดกันคนเป็นโรคบางชนิดไม่ให้ทำงานบางประเภท (discrimination) อย่างไรก็ตาม มีข้อพิจารณาสำหรับยกเว้นบางอาชีพที่ต้องพบปะผู้คนเป็นจำนวนมาก เช่น พนักงานขายหรือนักแสดงที่มีกลุ่มอาการภูมิคุ้มกันเสื่อมหรือการติดเชื้อฉวยโอกาสหรือมะเร็งผิวหนังแล้วอาจทำให้มีรูปลักษณ์ที่ไม่น่าพิสมัยและไม่เหมาะที่จะทำงานเหล่านั้นหรืออ่อนแอเกินไปที่จะประกอบบางหน้าที่ได้

โรคหัวใจ โรคหัวใจแต่กำเนิด หรือโรคหัวใจที่เกิดภายหลังหลายชนิด เช่น โรคลิ้นหัวใจพิการ, โรคเยื่อหัวใจอักเสบ, ภาวะกล้ามเนื้อหัวใจเสื่อม, ภาวะหัวใจเต้นผิดจังหวะเหล่านี้มีผลต่อการทำงานน้อยมากเนื่องจากเป็นโรคที่เชี่ยวชาญรักษาได้ในปัจจุบัน ทำให้ผู้ป่วยปลอดภัยสามารถกลับไปประกอบอาชีพได้ตามอัตรภาพ โรคหัวใจที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานได้ คือ โรคกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด ซึ่งมีอัตราความชุกสูงทั่วโลกและพบบ่อยในคนวัยทำงานอายุ ๔๐ ปีขึ้นไป ซึ่งแม้ว่าเป็นโรคที่ป้องกันและบำบัดได้ในระดับหนึ่งก็ยังเป็นปัญหาในการปฏิบัติงาน ผู้ที่เป็นโรคนี้อาจหลีกเลี่ยงงานต่อไปนี้

๑. งานฉุกเฉินต่างๆที่จะต้องถูกตามตัวไปปฏิบัติ
๒. งานที่ต้องปีนป่ายหรือเดินขึ้นลงบันได
๓. งานรีบเร่ง

๔. งานที่เพิ่มความเครียดทางอารมณ์และจิตใจ เช่น งานบริหาร งานรับผิดชอบสูง ซึ่งจะทำให้หัวใจเต้นเร็วและแรงดันเลือดสูงขึ้น

๕. งานที่ใช้เวลาทำงานแต่ละวันยาวนานมาก

๖. งานที่ต้องรับผิดชอบสูงต่อชีวิตผู้คนจำนวนมาก เช่น ขับเครื่องบิน ขับรถบรรทุก รถโดยสารมวลชนหรือเรือเดินสมุทรต่างๆ เพราะอาจประสบอุบัติเหตุจากอาการเป็นลมหมดสติทันควันเหตุหัวใจเต้นรัวได้

๗. งานที่แยกทำคนเดียวอาจไม่ปลอดภัย ควรต้องมีผู้ร่วมงานด้วย

๘. งานที่ต้องสัมผัสสารตัวทำลาย กลุ่มคลอ-รีเนต ซึ่งอาจส่งผลต่อหัวใจทำให้เกิดการเต้นผิดจังหวะ

๙. งานที่ต้องทำในสถานที่ร้อนจัด เช่น พนักงานดับเพลิง หรืองานหลอมหล่อโลหะ ซึ่งทำให้หลอดเลือดที่กล้ามเนื้อและผิวหนังขยายตัว และถ้าปฏิบัติชดเชยจากหลอดเลือดและหัวใจไม่เพียงพอจะทำให้ปริมาณเลือดสู่สมองและกล้ามเนื้อหัวใจไม่เพียงพอได้

โรคความดันเลือดสูง ผู้ป่วยแรงดันเลือดสูงที่ทำงานที่ต้องใช้พลังกำลังมาก เช่น แบก หาม ยกของหนักหรือใช้ความคิดหนัก ต้องเผชิญกับอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงและความเครียด เช่นการขับรถประจำทางที่มีการจราจรหนาแน่น หรือผู้คุมเรือนจำ จะทำให้โรครุนแรงขึ้น อาจเสี่ยงอุบัติเหตุเกิดภาวะแทรกซ้อนทางหลอดเลือด

โรคผิวหนัง ผู้ที่สมัครเข้าทำงานที่มีสภาพผิวหนังหรือโรคผิวหนังที่อาจมีผลต่อการทำงานทั้งโดยตรงและโดยอ้อม จะต้องได้รับการพิจารณาถึงความเหมาะสมกับงานด้วย ตัวอย่างเช่นผู้ทำงานเกี่ยวกับการปรุงอาหารหรือเป็นบรกร้านอาหาร หากมีรอยโรคผิวหนังที่มีหรือไบนาก็ไม่เหมาะที่จะทำงาน โรคผิวหนังบางชนิดแม้ไม่ใช่โรคติดต่อแต่รูปลักษณ์ก็อาจก่อความรังเกียจให้กับผู้มารับบริการหรือผู้ร่วมงานได้ อีกประเด็นก็คือโรคผิวหนังนั้นอาจกำเริบรุนแรงจากการทำงานหรือไม่ หากใช่ ควรพิจารณาเปลี่ยนงาน

โรกระบบประสาท โรกระบบประสาทเป็นโรคที่ก่อความพิการได้หลายชนิด ซึ่งอาจมีผลโดยตรงต่อสมรรถภาพการทำงาน การวินิจฉัยและรักษาที่ถูกต้องตั้งแต่ตอนรับเข้าทำงานจึงมีความสำคัญ การให้คำแนะนำเมื่อจะกลับเข้าทำงานหลังป่วยก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน แพทย์ควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับโรคและประยุคดีใช้กับทักษะที่ต้องการของงานในผู้ป่วยแต่ละราย อาจจำเป็นต้องปรับลักษณะงานและเวลาในการทำงานให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในด้านประสิทธิภาพของงาน และความปลอดภัยของผู้ป่วยเป็นสำคัญ

โรคระบบการหายใจ ผู้ป่วยโรคระบบการหายใจ ต้องได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษเกี่ยวกับประเภทงาน และการควบคุมอาการโรค ซึ่งจะได้จากประวัติการรักษากรณีแพทย์ที่ดูแลรักษาผู้ป่วยคนนั้น งานที่ไม่เหมาะสมสำหรับผู้ป่วยโรคระบบการหายใจ ที่จะต้องพิจารณาด้านสมรรถภาพการหายใจเป็นพิเศษได้แก่

๑. งานที่ใช้กำลังกายมาก
๒. งานที่ผู้ปฏิบัติงานต้องใส่อุปกรณ์ป้องกันการหายใจ เช่น หน้ากากป้องกันไอพิษ ชุดประดาน้ำ
๓. ในสถานประกอบการที่มีฝุ่นมากหรือมีแก๊สที่อาจเป็นพิษต่อทางหายใจ
๔. ผู้ที่มีโรคประจำตัว เช่น โรคหืดหลอดลม, โรคหลอดลมอักเสบเรื้อรัง, โรคถุงลมโป่งพองเรื้อรัง และผู้ป่วยต้องปฏิบัติงานในที่อุณหภูมิร้อนจัดหรือเย็นจัด หรือมีความชื้นต่ำมาก เพราะจะไม่สามารถทำงานได้ดีหรือทำให้อาการป่วยกำเริบ

วัณโรคปอด ผู้ที่ได้รับการรักษาหายแล้ว สามารถทำงานได้เหมือนบุคคลทั่วไป นอกจากรายที่ปอดมีความพิการถาวรเหลืออยู่มาก เช่น ปอดแฟบ, ปอดเนื้อพังผืด, ถุงลมปอดโป่งพอง อาจมีอาการเหนื่อยง่าย จะต้องพิจารณากำหนดงานที่เหมาะสมให้ทำตามสมรรถภาพการทำงานของปอด ในกรณีที่ผู้ป่วยเป็นวัณโรคปอดก่อนรักษาจะต้องให้พักการปฏิบัติงาน ๒ สัปดาห์เพื่อให้พ้นระยะที่มีเชื้อมีฤทธิ์ก่อโรคมามาก หากเป็นไปได้ให้ลาพักงาน ๒ เดือนเพื่อการรักษาระยะสำคัญ และต้องได้รับการรักษาให้ครบ ๖ เดือน

โรคไต การพิจารณาผู้ป่วยโรคไตเข้าทำงานควรจะทำโดยแพทย์เฉพาะทางซึ่งจะให้คำแนะนำและการรักษา และให้ความเห็นว่าผู้ป่วยจะสามารถทำงานประเภทใดได้บ้าง และบางครั้งอาจพิจารณาประกอบกับการให้ผู้ป่วยแสดงความสามารถในการทำงานที่ได้รับมอบหมายว่าทำได้หรือไม่

กลุ่มที่ ๒ กล่าวถึงภาวะสุขภาพบางประการที่ต้องพิจารณางานที่สมควรอนุญาตให้ทำ ได้แก่

ยา กรณีที่ต้องใช้ยาที่มีผลต่อประสิทธิภาพและความปลอดภัยในการทำงาน เช่น ยาที่มีผลทำให้เกิดการง่วงซึม การตัดสินใจช้า ควบคุมการทำงานประสานกันของมือและเท้า จะต้องระวังในการปฏิบัติงานที่ต้องการความปลอดภัยสูง เช่น งานควบคุมเครื่องจักร ขับยานพาหนะ แพทย์อาจพิจารณาให้พนักงานเหล่านี้พักงานชั่วคราวจนกว่าจะปรับขนาดยาที่ใช้จนสามารถทำงานได้ในระดับปลอดภัย

หญิงมีครรภ์ ในกรณีพนักงานหญิงตั้งครรภ์ เนื่องจากการมีครรภ์ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ หญิงมีครรภ์อาจมีความกังวลต่อทารกในครรภ์ในขณะเดียวกันก็ยังคงต้องทำงานหาเลี้ยงชีพ หญิงมีครรภ์จึงควรบริโภคอาหารที่มีสารอาหารครบถ้วนและเพียงพอ ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีปริมาณมาก หญิงมีครรภ์ที่ไม่มีภาวะแทรกซ้อนโดยทั่วไปสามารถทำงานได้จนเริ่มเจ็บครรภ์ อย่างไรก็ตามมีงานบางอย่างที่ไม่เหมาะสมกับหญิงมีครรภ์ เช่น งานที่ต้องยืนนาน, งานที่ต้องใช้กำลังกายมาก, งานที่ต้องสัมผัสสารเคมีสารฆ่าแมลง/โลหะหนัก, งานที่ต้องสัมผัสสเต็มมันดริงส์, งานที่ต้องสัมผัสเชื้อโรค และงานใช้เครื่องจักรที่ต้องอาศัยความคล่องตัว นายจ้างหรือหัวหน้างานควรพิจารณามอบหมายงานที่เหมาะสมให้หญิงมีครรภ์ทำงานกว่าจะคลอดบุตรแล้ว

การมองเห็น การมองเห็นชัดเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบกิจการงานให้ได้ประสิทธิภาพดี บางอาชีพมีความจำเป็นต้องมีสายตาที่เห็นชัดสมบูรณ์ เช่น การขับรถเครื่องบิน รถไฟ รถโดยสาร หรืองานที่ต้องมองสิ่งของเล็กๆ มีความละเอียดสูง เช่น งานที่ต้องส่องกล้องขยายงานเจียรไนเพชรพลอย งานทำเครื่องประดับ

การได้ยิน อิทธิพลของเสียงต่อการทำงานให้ผลแตกต่างกัน แล้วแต่ลักษณะของงาน เช่น ถ้าเป็นงานที่ต้องใช้ความคิด เสียงดังจะรบกวนการใช้ความคิด ทำให้สมาธิในการทำงานลดลง แต่เสียงดังจะมีผลน้อยต่อการทำงานที่ใช้ความเคยชิน เช่น การประกอบชิ้นงานตามรูปแบบที่ทำซ้ำๆ กัน การได้ยินที่ปรกติมีความจำเป็นสำหรับการทำงานที่ต้องอาศัยการได้ยินที่ปรกติ เช่น พนักงานรับโทรศัพท์ของหน่วยงานและองค์กรต่างๆ โดยเฉพาะหน่วยงานที่ต้องรับเรื่องร้องเรียนหรือรับแจ้งเรื่องฉุกเฉิน เช่น ตำรวจ ๑๙๑

ภาวะอ้วน การมีน้ำหนักตัวเกินและอ้วน อันเป็นผลจากโภชนาการเป็นปัญหาใหญ่ที่แพร่กระจายไปทั่วโลก ภาวะอ้วนมีผลกระทบต่ออารมณ์ทำให้เกิดอาการเครียด หดหู่ ถูกแบ่งแยกจากสังคมโดยอคติเนื่องจากภาพลักษณ์ไม่เป็นที่ชื่นชม ขาดความมั่นใจในตนเอง บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงในทางลบ ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง เกิดความเสียหายต่อผลผลิตและเศรษฐกิจของประเทศ ผู้ป่วยภาวะอ้วนยังต้องมีงบประมาณเพิ่มขึ้นเพื่อใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพและรักษาโรคภัยต่างๆ เนื่องจากภาวะอ้วนเกินที่เสี่ยงโรคหลายชนิด เช่น โรคเบาหวาน โรคหัวใจ โรคหลอดเลือด โรคความดันโลหิตสูง โรคข้อและกระดูกอักเสบ โรคเกี่ยวกับถุงน้ำดี โรคกระเพาะอาหารและลำไส้ ภาวะอ้วนเกินทำให้มี

อุปสรรคในการปฏิบัติงานหลายชนิด เช่น งานที่จะต้องใส่ อุปกรณ์ป้องกันอันตราย เช่น พนักงานดับเพลิง พนักงานหน่วยกู้ภัย

กลุ่มที่ ๓ กล่าวถึงงานหรืออาชีพบางอย่างที่ต้องพิจารณาโรคที่สมควรหรือไม่สมควรอนุญาตให้ทำ ได้แก่

ขับรถ สำหรับผู้ทำงานขับรถยนต์และรถจักรยานยนต์ โดยเฉพาะที่เป็นรถรับจ้างหรือรถบรรทุกต้องมีทั้งทักษะการขับขี่และสุขภาพสมบูรณ์พร้อมที่จะสามารถควบคุมการขับขี่ได้ ซึ่งจะต้องมีหลักฐานเป็นเอกสารแสดงคือมีใบอนุญาตขับขี่ที่ออกโดยกรมการขนส่งทางบกกระทรวงคมนาคม การขอใบอนุญาตขับขี่หรือใบขับขี่นั้น ผู้ขออนุญาตจะต้องมีใบรับรองสุขภาพจากแพทย์เพื่อนำไปประกอบการสมัครทดสอบทักษะการขับขี่ที่หน่วยงานของกรมการขนส่งทางบก ซึ่งโดยเหมาะสมแล้ว แพทย์ผู้ตรวจออกใบรับรองสมควรปฏิบัติตามคู่มือการออกใบรับรองแพทย์สำหรับผู้ขับขี่รถยนต์ที่เคยมิพม์แนะนำไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ (ดูเชิงอรรถหน้าแรกของบทความนี้) และผู้มีอำนาจออกกฎหมายน่าจะพิจารณากำหนดเป็นกฎกติกาให้ชัดเจนในการตรวจประเมินความสมบูรณ์อย่างถูกต้อง ก่อนที่จะอนุญาตให้ผู้ขับไปสมัครสอบใบขับขี่ต่อไป

แพทย์ การที่นักศึกษาเข้าเรียนเพื่อเป็นแพทย์นั้นจะมีการตรวจสุขภาพอย่างละเอียดทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ผู้ที่มีความผิดปกติทางกายหรือทางจิตชัดเจนจะไม่ได้รับเลือกให้เข้าเรียนแพทย์ แต่จบการศึกษาเป็นแพทย์หรือตอนบรรจุเข้าทำงาน หรือแม้บรรจุเป็นอาจารย์แพทย์ ไม่มีการตรวจ

นักบิน สภาพการทำงานของนักบินนับใกล้เคียงกับพนักงานขับรถ แต่งานมีความยากและซับซ้อนกว่ามาก ดังนั้นนอกจากการตรวจเช่นที่ตรวจพนักงานขับรถแล้ว นักบินควรได้รับการตรวจเน้นเป็นพิเศษ ด้านการทำงานของระบบประสาท, การประสานงานของตา-มือ-เท้า, และสภาพจิตใจ การตรวจนักบินจะผ่านการตรวจโดยแพทย์เวชศาสตร์การบิน สายการบินส่วนใหญ่จะกำหนดชั่วโมงการทำงานของนักบินไม่ให้ติดต่อกันนานเกินไป และจะตรวจแอลกอฮอล์ในลมหายใจก่อนขึ้นบินด้วย

เจ้าหน้าที่เก็บกู้ระเบิด น่าจะได้รับการตรวจว่ามีการทำงานของระบบประสาท, การประสานงานของตา-มือ-เท้าดี และสภาพจิตใจปกติ

Abstract

Fitness for work

Pornchai Sithisarankul*, Somchai Bovornkitti**

*Department of Preventive and Social Medicine, Faculty of Medicine, Chulalongkorn University

**Academy of Science, the Royal Institute, Bangkok

Pre-employment health examinations for new employees fulfil three main purposes: 1) To determine whether employees are fit for work or not; 2) To know whether employees have any underlying diseases which may be aggravated by work; and 3) To obtain basic health information which employers can use for adjusting working conditions or methods of practice suitable for each employee. This article briefly addresses two specific issues: 1) Should workers be tested for Anti-HIV? and 2) Should people with HIV/AIDS work? With regard to pregnant workers, they are fit to work on the condition that they have no underlying diseases, and are not involved in heavy jobs, distance traveling, work involving the risk of exposure to toxic and radioactive substances. Employers should provide periodic health examinations for employees at least once a year.

Key words : fitness for work, HIV/AIDS, pregnant worker